14/06/2026

Τα γεγονότα που μας φαίνονται καλά

/ Γνώμες

Είπε ο Αββάς Νείλος: «Μη θέλεις να έχει η ζωή σου τα γεγονότα που φαίνονται καλά, αλλά όσα αρέσουν στον Θεό. Και θα είσαι ατάραχος και όλες οι ευχαριστίες στην προσευχή σου» (από το «Γεροντικό»).

- *Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού (Δρ. Θεολογίας)*

Θεληματάρηδες είμαστε οι άνθρωποι και δεν μπορούμε να διαχειριστούμε τα γεγονότα της ζωής μας που δεν ανταποκρίνονται στις επιθυμίες και τις προσδοκίες μας. Φτιάχνουμε στο νου και στην καρδιά μας πλάνα ζωής τέτοια, που υποβάλλουμε στον εαυτό μας την ιδέα ότι αν δεν ζήσουμε, αν δεν εκπληρώσουμε, τότε δεν είμαστε ευτυχισμένοι. Και επειδή, συνήθως, τα πλάνα συμπεριλαμβάνουν και άλλους, τη συμπεριφορά τους, τη συμπαράστασή τους, την αποδοχή των δικών μας σχεδίων, σαν να πρόκειται «να συνωμοτήσει το σύμπαν για να εκπληρωθούν», εύκολα απογοητευόμαστε.

Βλέπουμε τη ζωή στο παρόν, στο άμεσο, στο «εδώ και τώρα». Γευόμαστε είτε τον

πόνο είτε την ευχαρίστηση και νιώθουμε ότι η στιγμή μετρά και, αν δεν είναι όπως τη θέλουμε, τότε έχουμε ηττηθεί. Ιδίως όταν συμβαίνουν γεγονότα δύσκολα, συνδεδεμένα με ματαιώσεις, όπως οι αποτυχίες, η διαφορετική αντίληψη και στάση των άλλων, ασθένειες, ήττες από τα πιο απλά, όπως είναι μια αποτυχία δική μας ή των παιδιών μας, μέχρι τα πιο σταυρικά, όπως είναι η κακία και ο θάνατος, το παρόν. γίνεται απόγνωση. Έτσι, ακόμη και ο Θεός απορρίπτεται, αφού δεν εκπληρώνει όσα εμείς θεωρούμε ότι δικαιούμαστε, όσα μοιάζουν καλά.

Ο ασκητικός λόγος της πίστης μας μας προτρέπει να θέλουμε στη ζωή μας όσα αρέσουν στον Θεό. Χρειάζεται να σταθούμε σε μια απόσταση από ό,τι βλέπουμε και ζούμε. Όχι να μην πενθήσουμε, αλλά να μην παρασυρθούμε σε μία ατέρμονη αναζήτηση του «γιατί;». Να νικήσουμε τον εύλογο συχνά λογισμό, και να πιστέψουμε. Να μαζέψουμε κάποτε και τα κομμάτια της ψυχής μας, όχι γιατί θα επανέλθουν οι άλλοι και τα πρόσωπα ίδια στη ζωή μας, αλλά γιατί κάθε στιγμή έχει τη διαφορετικότητά της, κάθε γεγονός μας δίνεται για να ωριμάσουμε, κάθε πρόσωπο που αρνείται να σταθεί δίπλα μας με τον τρόπο. που θέλουμε, αφήνουμε περιθώριο να πατήσουμε πιο καλά στα πόδια μας, να εμπιστευθούμε τον Θεό και το δικό Του θέλημα, να νιώσουμε ότι δεν είμαστε εμείς οι ρυθμιστές της ζωής της δικής μας και των οικείων μας, αλλά όλα έχουν μια άλλη προοπτική: αυτή της αγάπης του Θεού που κάποτε σκληρή, όμως χαλυβδώνει την καρδιά και την ψυχή εκείνου που εμπιστεύεται, κανοντάς τον βράχο, στον οποίο μοιάζει πολλοί.

Βλέπουμε τη ζωή σε μια προοπτική ατομικότητας. Θέλουμε το εγώ μας να είναι το κέντρο. Θα άξιζε να πορευτούμε βλέποντας και τους άλλους: ότι κληθήκαμε να είμαστε έστω ένα μικρό φως, για να μοιραστούμε τη λάμψη του με όσους συναντούμε. Αυτό μοιάζει κουραστικό, συχνά και άδικο. Όμως είναι αγάπη και γίνεται αγάπη. Και θα άξιζε τα παιδιά μας να τα βοηθήσουμε να δουν τη ζωή σε αυτή την προοπτική: ότι δεν υπάρχουν για να κάνουν ό,τι θέλουν, διότι αυτό είναι αυταπάτη, αλλά υπάρχουν για να εμπιστεύονται, να μοιράζονται, να αγαπούν, να πορεύονται στο σύνολο που δίνει νόημα ζωής και στο πρόσωπο.

Και ο ασκητικός λόγος μας παρηγορεί ότι έτσι θα είμαστε ατάραχοι και ευχαριστιακοί. Όποιος εμπιστεύεται τον Θεό, νικά τον εγωκεντρισμό, το να θέλει να τα ξέρει και να τα ζήσει όλα, και δοξάζει για όσα έρχονται και για όσα δεν έρχονται. Και πορεύεται με φως και προς το Φως.

Πηγή: [pemptousia.gr]